

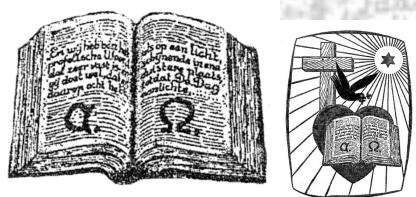
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden .....* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Een ware Gemeente

Laten we lezen 1 Tess. 1:1-10: *“Paulus, Silvanus en Timoteus aan de gemeente der Tessalonicenzen in God, de Vader, en de Here Jezus Christus: genade zij u en vrede! Wij danken God altijd om u allen, wanneer wij u gedenken bij onze gebeden, onophoudelijk gedachtig aan het werk uws geloofs, de inspanning uwer liefde en de volharding uwer hoop op onze Here Jezus Christus voor het oog van onze God en Vader. Immers, dat gij, door God geliefde broeders, verkoren zijt, weten wij, omdat onze evangelieprediking niet slechts in woorden tot u gekomen is, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in grote volheid; gij weet trouwens, hoedanigen wij bij u geweest zijn om uwentwil.*

En gij zijt navolgers geworden van ons en van de Here en gij hebt het woord onder zware verdrukking met blijdschap des Heiligen Geestes aangenomen, zodat gij een voorbeeld geworden zijt voor alle gelovigen in Macedonie en in Achaje. Want uit uw midden heeft het woord des Heren weerklonken niet alleen in Macedonie en Achaje, maar allerwegen is uw geloof, dat zich op God richt, bekend geworden, zodat wij daarvan niets behoeven te zeggen. Want zelf verhalen zij van ons, hoe wij bij u ontvangen zijn en hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt, om de levende en waarachtige God te dienen, en uit de hemelen zijn Zoon te verwachten, die Hij uit de doden opgewekt heeft, Jezus, die ons verlost van de komende toorn”.

Allereerst wil ik u opmerkzaam maken op de twee Tessalonicenzen brieven, die we in de Bijbel hebben en die de oudste brieven van Paulus zijn. Het waren de eerste brieven, die Paulus tijdens zijn eerste komst in Korinte schreef. Het zijn zeer rijke brieven met een bijzondere inhoud. Wij kunnen God niet genoeg danken voor deze kostbare brieven.

Wij vinden in het boek van de Handelingen vermeld, hoe Paulus en Silas slechts drie sabbatten konden prediken in Tessalonica, het hedendaagse Salonica. Tessalonica had toen ter tijd ook een Joodse synagoge, waarin Paulus die drie sabbatten het evangelie verkondigde.

Maar die korte tijd van prediking, van dus ten hoogste vier weken (drie sabbatten), had rijke vrucht gedragen, want er bekeerden zich tot de Heer een schare van Joden, zowel als Grieken, die daar de Gemeente vormden, die in God is, zoals Paulus het schrijft in het brievenhoofd.

Hij schrijft daar niet van heilige of gelovigen in Christus, maar hij schrijft van een Gemeente, die “in God, de Vader en de Here Jezus Christus is”. Rijker kan het toch niet!

Ze waren geheel in God en in Christus en dat was hun adres, daar leefden en woonden ze, in God en in Christus. Wat is dat heerlijk, als wij daar ook zo wonen en leven kunnen, dat daar ons adres is!

Die jonge Gemeente, die na zo'n korte tijd het Woord door Paulus te hebben gehoord, was ontstaan, werd direct daarna aan grote vervolgingen en verdrukking blootgesteld, wat ook de oorzaak was, dat Paulus na drie sabbatten zijn prediking, zijn werk aldaar moest afbreken en waarom hij moest uitwijken naar een andere plaats, zoals wij het in Handelingen 17 lezen. Maar toch, wat hebben die vier weken een rijke vrucht voortgebracht!

Het bijzondere van deze beide Tessalonicenzenbrieven is, dat zij alle twee spreken over **de komst van de Here Jezus**. En wat was de oorzaak, dat die eerste Christengemeente zo levend was? Omdat zij in die hoop van Zijn komst leefden.

Alleen is er één onderscheid tussen deze beide brieven, waar de meeste geen inzicht in hebben. Er zijn twee komsten van onze Heer, die nog in de toekomst liggen. Deze beide komsten worden echter vanuit een verschillend gezichtspunt door Paulus behandeld en dat ziet men in het algemeen niet en daarom heerst er zoveel verwarring.

In de eerste brief wordt behandeld de komst van de Heer in verhouding **tot Zijn Gemeente**. In de tweede brief behandelt Paulus de komst van de Heer in verhouding **tot Israël en de wereld**. Dat is heel wat anders!

Er is een groot onderscheid en als men daar geen kennis en inzicht van heeft, dan verwacht men de feiten met elkaar. Ik heb als eens eerder gezegd, dat er verschil is tussen "de dag van Jezus Christus" en "de dag des Heren". (lees de studie hieromtrent)

De "parousia" en de "apocalypsis" zijn niet dezelfde! De "parousia" is de komst van Jezus voor Zijn Gemeente en de "apocalypsis" is de openbaring van Hem voor Israël en de wereld.

Wat in de eerste brief zo rijk is, is dat de komst van de Heer voor Zijn Gemeente een levende hoop is. En die hoop is niet alleen leven, maar inspireert ook tot waakzaamheid, opdat wij door bemoediging en vertroosting er van, dagelijks voorbereid zullen zijn voor Jezus komst en daarom leven zullen in die heerlijke verwachting.

Daarom is het ook zo heerlijk, om juist deze boodschap van Jezus komst te verkondigen, opdat de kinderen Gods wakker en waakzaam worden!

In het eerste hoofdstuk vers 7 lezen wij, dat Paulus schrijft: "zodat gij een voorbeeld geworden zijt voor alle gelovigen in Macedonië en in Achaje". Is dat niet geweldig? Deze jonge Gemeente, ontstaan na zo'n korte Woordverkondiging, was een voorbeeld geworden voor alle gelovigen en dus ook voor ons.

Daar horen wij ook bij en waar wij zo dicht leven bij de komst van de Heer, is het goed, dat wij er ons op bezinnen en deze Gemeente als voorbeeld gaan nemen, opdat wij dat zullen navolgen, want daar gaat het om. Niet alleen een voorbeeld aan deze Gemeente nemen, maar dat wij haar ook zullen navolgen.

In de verzen 2-10 van dit hoofdstuk, het zijn dus negen verzen, vinden wij een grote rijkdom, zo'n rijkdom, dat het ons tot voorbeeld strekt. Dat willen wij eens met elkaar onderzoeken.

Ik houd van Woordverkondigingen, want het Woord van God bewerkt het zelf, want het is levend en krachtig. Deze kennis van het Woord is nodig want Jezus zegt in Matt. 22:29. "Gij dwaalt, want gij kent de Schriften niet noch de kracht Gods".

Dat moeten wij dus doen, de Schriften leren kennen. Wij vinden allereerst enige wonderbare drietallen, die deze Gemeente kenmerken, Goddelijke drietallen en God geve, dat ze ook bij ons gevonden moge worden!

Het eerste drietal vindt u in vers 3. Daar zegt Paulus, dat hij God ten allen tijde dankt en dan vervolgt hij: "onophoudelijk gedachtig aan het werk uws geloofs". Deze Gemeente had niet alleen geloof, maar het was een werkzaam geloof. Geloof zonder werken is een dood geloof, maar deze Gemeente had een levend geloof en dat geloof werkte bij hen en in hen.

Dat moet ook bij ons gevonden worden! Dat is de eerste heerlijkheid, want geloof is geen verstandszaak, maar geloof is een levenskracht van God, als het tenminste om het geloof van God gaat.

Daarop volgt direct "de inspanning uwer liefde". Levend, werkzaam geloof naar binnen, zal naar buiten een arbeid geven der liefde. Dat kan niet anders. Wat er in zit, komt eruit! Zij hadden niet alleen liefde, maar ook inspanning: die liefde was naar buiten werkende met geweldige inspanning.

Nu volgt: "de volharding uwer hoop". Wat een heerlijke dingen. Geloof, liefde en hoop! Wij weten toch wel, als Paulus eerst spreekt van de negen gaven, die in de Gemeente werkzaam moeten zijn, dan wijst hij daarna ons nog een weg, die verder omhoog voert, en dat is de liefde en dan eindigt dat wonderbaar hoofdstuk van 1 Cor. 13-13: "Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde".

Deze drie heerlijkheden waren niet in de dode vorm aanwezig, maar levend in die Gemeente, en daarom leefde die Gemeente ook in de verwachting van de Zoon. Ziet u dat dodelijke eerste drietal: werkzaam geloof, inspanning uwer liefde en de volharding uwer hoop.

Ja, want zij hadden zware vervolgingen te verduren, zware beproevingen en verdrukkingen te ondergaan, maar ze bleven volharden, omdat de hoop bij hen levend was, die inspireerde hen zó, dat ondanks dat ze maar een klein groepje waren, die door Joden en heidenen en door de wereldmacht van de Romeinen vervolgd werden tot bloedens toe en tot martelaarschap, bleven volharden door die hoop.

En wat is onze hoop? Onze hoop moet ook zijn: **De komst van Jezus Christus**. Dat is het eerste drielal.

Nu het tweede drielal. In vers 4 lezen wij, dat Paulus deze wonderbare woorden zegt: *“Immers, dat gij, door God geliefde broeders, verkoren zijt”*. Het was een uitverkoren Gemeente. Ja, uitverkiezing is altijd van Gods' zijde. Maar zij hadden hun uitverkiezing vast gemaakt door te gehoorzamen aan wat God in Zijn Woord tot hen zei. Dit is het eerste van dat heerlijke volgende drielal.

Die verkiezing heeft twee zijden, dat leert ons het Woord van God. Uitverkiezing zal aan de ene kant ons doen veranderen naar het beeld van Zijn Zoon, omdat God in ons werkt. Daar zien wij een uitverkiezing, die ons brengt tot dat beeld, zoals het in Rom. 8:28-29 staat: *“Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens zijn voornemen geroepen zijn. Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons”*.

Wat is uitverkiezing toch een heerlijkheid! Niet wat de mensen er van maken, dat is een valse leer. Maar de uitverkiezing uit de Bijbel is iets wonderbaars! Dat is niet ten nadele van de ander, maar ten voordele. Want God wil ons maken naar het beeld Zijn Zoons, *“opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen; en die Hij tevoren bestemd heeft”*. (daar hebt u die uitverkiezing), *“deze heeft Hij ook geroepen”*.

Juist, God roept ons, maar wij moeten komen en *“die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt”*.

Halleluja! Prijst Zijn Naam! Ziet u, uitverkiezing is allereerst **de ene zijde** van een machtig, Goddelijk werk in ons; maar uitverkiezing heeft ook een **tweede zijde**, een machtig Goddelijk werk door ons voor de ander.

Daartoe dient die uitverkiezing. Dat vinden wij ook in 1 Petr. 2:9 (daar zien wij de tweede zijde van de uitverkiezing) *“Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom (ja, we zijn niet meer van onszelf, waartoe), om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht”*.

Hoort u het, daartoe uitverkoren; allereerst om het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden, wat een werk is, dat God in ons doet, halleluja! Het machtige werk van God door de Heilige Geest in Jezus Christus, geprezen zij Zijn Naam!

Maar bovendien ook een machtig werk van God door ons naar buiten toe. Vers 9 zegt, hoe zij zich bekeerd hebben van de afgoden, om nu de levende God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten. Dat is de zaak van de uitverkiezing.

En om er nog even op door te gaan, velen begrijpen die uitverkiezing niet. Hebt u niet gehoord, dat God roept? Zij zijn geroepen. Waardoor? Door het evangelie. God roept ons door de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus en Dien gekruisigd en opgewekt.

Door middel van dit rijke evangelie, de verkondiging van Zijn Zoon Jezus Christus in Zijn dood en opstanding, roept God de zondaar en zondares, en God roept er velen toe, niet weinigen; velen, maar weinigen geven gehoor, maar die gehoor geven en gehoorzamen, zijn de uitverkorenen. Gaat u het begrijpen?

Wij moeten zelf onze uitverkiezing vastmaken door op Gods roepstem te komen en daar aan te gaan gehoorzamen. In Matth. 22 vindt men dat. Het is even anders, dan wat men ervan maakt. *“Moge het*

Gode nog eens behagen". God heeft het al lang behaagd. Hij roept u: *"Komt tot Mij, allen"* zegt Jezus. En wat staat er nu in Matth. 22 U kent toch die geschiedenis wel van *"het Koninklijke bruiloftsmaal"*?

Daar roept die grote Koning (dat is God, de Vader) er velen toe! Wat lees ik in vers 3: *"En hij zond zijn slaven uit (dat zijn de evangelie dienaars) om de ter bruiloft genodigden te roepen (God roept u, maar wat staat er achter), doch zij wilden niet komen"*.

Ziet u het verschil? Waarom zijn zij niet uitverkoren? Omdat zij niet wilden komen op de roepstem van God. Maar als wij gaan komen, dan maken wij onze uitverkiezing vast. En daarom lezen wij in vers 14, dat Jezus zegt: *"Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren"*. Alleen zij, die willen komen, zijn uitverkoren. Prijst God voor deze Goddelijke uitverkiezing.

Ik weet, dat ik een uitverkorene ben, want de Heer heeft mij geroepen en ik heb gecapituleerd voor Zijn liefde en ik ben een gevangene geworden van Zijn liefde. Ik kan niet anders meer dan Jezus volgen. Hij heeft mij getrokken in Zijn liefde en nu ben ik van Hem.

Nu werkt er een wonderbare kracht in mij, de kracht van God, die mij verandert naar het beeld van Zijn Zoon. Niet ik, Hij heeft alle eer. Het is genade, alle roem van onze kant is uitgesloten, het is Gods kracht, die in ons werkt en ons verandert in deze uitverkiezing.

Maar het is ook Gods kracht, die door ons heen wil werken, als wij onze mond en tong maar geven en onze ledematen in Zijn dienst stellen en onze tijd, gaven en krachten. "Heer, ik ben van U, neem mij nu", en dan gaat diezelfde kracht door mij werken. Uitverkoren, om de grote daden te verkondigen van Hem, die ons uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht. Dat is het evangelie. Wat is dat rijk!

Wij gaan nu terug tot de Gemeente van Tessalonica. Wij zijn nog aan het tweede drietal bezig, en daarvan was de eerste: uitverkiezing. Maar nu komen wij aan het tweede punt in vers 6: *"En gij zijt navolgers geworden"*.

Zij waren dus ook navolgers geworden van Jezus. Dat is een geweldig iets. Jezus zegt: *"Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij"*.

Er zijn vele mensen, die zich wel Christenen noemen, maar geen navolgers zijn van Jezus. Maar in deze Gemeente waren zij wel navolgers en we zullen straks zien, wat dat inhoudt.

En nu het derde van dat drietal. In vers 7 staat: *"zodat gij een voorbeeld geworden zijt"*. Ja, uitverkorenen en navolgers van Jezus en nu ook een voorbeeld geworden. O, als er zulke Christenen waren in Nederland.

Als er maar één zo'n Gemeente was in Nederland, dan kwam er een herleving, dan ging men in Nederland zien, wie Jezus is. Want in Nederland hebben de mensen wel veel over Jezus gehoord, maar ze willen nu ook eens Jezus zien en Die moeten zij kunnen zien in Zijn navolgers.

Nu vinden wij nog een derde wonderbaar drietal in vers 8. Daar staat een drietal bij elkaar: *"Want uit uw midden heeft het woord des Heren weerklonken niet alleen in Macedonie en Achaje, maar allerwegen is uw geloof, dat zich op God richt, bekend geworden, zodat wij daarvan niets behoeven te zeggen"*.

Hier vinden wij het drietal. Allereerst "weerklonken"; uit uw midden heeft het Woord des Heren weerklonken. Dat woordje "weerklonken" wordt in een andere vertaling weergegeven door "luidbaar worden", wat betekent, dat het gesproken woord in een grote omtrek duidelijk hoorbaar is. Zo iets, als wat een bazuin doet. Zo waren zij als het ware, bazuinen aan de mond van God.

God kan door hen spreken en nu gaan we zien, hoe wij een bazuin kunnen worden. Een bazuin moet een duidelijk geluid geven, zegt Paulus. Een bazuin moet duidelijk weergeven, wat in haar gesproken wordt. Zo moeten wij duidelijk doorgeven, wat God in ons spreekt en wat God in ons doet, geen eigen klank geven, geen eigen opinies en ideeën over God, maar wat God door ons spreekt. Een bazuin geeft van zichzelf geen klank. Weet u dat?

Een bazuin is geen hoorn: een hoorn is een muziekinstrument, ook een fluit is dat, deze instrumenten geven een eigen toon, maar een bazuin niet, mag zelfs geen eigen toon geven, een bazuin is een spreektrumpet, waarin alleen de stem van de spreker versterkt wordt. U en ik mogen geen eigen geluid geven, maar Gods geluid moet door ons heen, aan de wereld gehoord worden.

Nu volgt het tweede punt van het derde drietal. Zij waren een bazuin, die alleen het Woord van de Heer verkondigden. Dat betekent dus geen eigen leringen, geen eigen dogma's, geen eigen inzichten, geen leerstellingen van één of andere kerk of beweging, maar zij verkondigden het Woord des Heren.

Ja, ik heb geen ander verlangen om dat te doen; ik heb aan mijn Bijbel altijd genoeg en meer dan genoeg. Laat de Bijbel maar spreken, dat is het Woord van God, en laat al het andere maar achterwege blijven, want dat is van de mens.

Nu het derde punt. Zij zijn dus een bazuin, waar het Woord van de Heer zelf door klinkt: *“maar allerwegen is uw geloof, dat zich op God richt, bekend geworden”*. Ja, het geloof is bij een heleboel Christenen van vandaag net andersom. Ze weten heel veel te vertellen over het geloof van Abraham en van alle andere Bijbelse figuren, maar hun eigen geloofswandel komt nooit openbaar.

Wat is uw geloof? Het moet zichtbaar worden, doordat u een nieuwe mens zijt geworden. Wij moeten een persoonlijk geloofsleven hebben, waaruit het Woord des Heren weerklinkt, dat is de rechte geloofswandel.

Nu komen wij tot het vierde drietal en dat vindt u in de wee laatste verzen: *“Want zelf verhalen zij van ons, hoe wij bij u ontvangen zijn en hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt”*. Dat is het eerste, van de afgoden bekeerd en ten tweede: *“om de levende en waarachtige God te dienen”* en ten derde: *“uit de hemelen zijn Zoon te verwachten”*.

Ziet u, vier wonderbare drietallen, die deze Gemeente kenmerken in die negen verzen. Negen is drie maal drie, dat is het getal van de Heilige Geest (negen geestesgaven en de negenvoudige vrucht van de heilige Geest).

In dit gedeelte lezen wij niets over geestesgaven, niets over tongen of profetiën, maar toch is deze Gemeente vervuld met de Heilige Geest, anders konden zij de genoemde kenmerken niet hebben. Dat is het werk van God, dat wij nader willen bezien.

Hoe is deze Gemeente zo geworden? Dat is de vraag. Wij lezen het eenvoudig in de Bijbel, want de Bijbel verklaart zichzelf en dat is een geheimenis voor velen: het fundament van deze Gemeente. 2 Tess. 2:13: *“En hierom danken ook wij God onophoudelijk, dat gij, toen gij het gepredikte woord Gods van ons hebt ontvangen, het hebt aangenomen niet als een woord van mensen, maar, wat het inderdaad is, als een woord van God, dat ook werkzaam is in u, die gelooft”*.

Hier hebben wij het geheim, het fundament.

Toen Paulus, Silas en Timotheüs daar het evangelie gingen verkondigen, hebben deze mensen dat Woord aanvaard als het Woord van God en niet als een woord van mensen, dat wil zeggen, zij hebben daar geen kritiek over gehad, zij zijn er ook geen theologische bespiegelingen over gaan houden, geen sprake van. Zij zijn direct gecapituleerd en zij zeiden, dat dit het Woord van God was en hebben dat Woord aangenomen, zoals het tot hen kwam, zonder meer.

Dat is het geheim. Zij hadden geen kritiek en gingen er zich niet op bezinnen en verstandelijk over nadenken, maar ze hebben het aanvaard als het Woord van God en dat ter harte genomen. Dat is het enige fundament, waarop een levende en waarachtige Gemeente gebouwd kan worden en verrijzen kan.

Wat was dat voor een prediking? Natuurlijk is de hele Bijbel het Woord van God, maar het gaat hier in het bijzonder om de verkondiging van Jezus Christus en Dien gekruisigd en opgestaan. U vindt dit in Handelingen 17.

Daar staat nadrukkelijk bij, wat Paulus daar in Tessalonica predikte. Hand. 17:1-3: *“En hun weg nemende over Amfipolis en Apollonia, kwamen zij te Tessalonica, waar een synagoge der Joden was. En Paulus ging, zoals hij gewoon was, daar binnen en behandelde drie sabbatten achtereenvolgend met hen gedeelten uit de Schriften (dat is het Oude Testament, want het Nieuwe Testament bestond nog niet eens), door aanhalingen uitleggende, dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat deze de Christus is, die Jezus, die ik u predik”.*

Ziet u, zij haalden de Schriften aan en legden ze uit. (dan moet je de Schriften wel kennen en dat doe je door ze te bestuderen, dit noemen we Bijbelstudie, die Schrift met Schrift vergelijkt en de lijnen in Schrift duidelijk laten zien. Niet zoals zo vaak tegenwoordig, dat Bijbelstudie een soort vraag en antwoord spelletje is geworden, NEEN..... studies die de Schriften uitleggen en deze uitleggingen dan ook bevestigd worden vanuit de Schriften, zodat menselijke uitleggingen worden uitgesloten. De Schrift verklaar altijd Zichzelf)

Ja, vanaf Genesis, want in Genesis wordt Christus kruis en opstanding reeds verkondigd en door de hele Bijbel heen. Zo wordt de Christus hun verkondigd naar de Schriften en dit Woord is een kracht Gods tot zaligheid, en als wij dat Woord nu maar ter harte nemen, dan gaat het daar een wonderbaar werk verrichten.

Want het Woord van het Evangelie is het zaad der wedergeboorte, want God bewerkt daardoor allereerst geloof in ons hart, dat is niet eigen geloof. Ik hoor dikwijls zeggen: “je moet maar geloven”, maar ik dank God, dat ik niet geloof uit mijn eigen geloof, dat zou hopeloos zijn, want alles, wat van mijzelf is, is vergankelijk, morgen heb ik het en overmorgen niet meer. Als ik zelf mijn geloof moest opbrengen om daardoor zalig te worden, dan zou ik voor eeuwig verloren zijn en u ook.

Geloof is een genade gave van God. Ef. 2:8. *“Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God”.*

Toen het Woord van God in mijn hart kwam, kwam Jezus daarbij in mijn hart, en Jezus heeft het waarachtige geloof. Ik leef nu uit Zijn geloof, dat is wat Paulus zegt in Gal. 2:20: Hij zegt: *“En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God”.*

Dat is het heerlijke, het overwinnende geloof, het is een geweldige kracht Gods door Zijn Geest, die Christus aan en in ons openbaart.

Hiervan spreekt de hele Efezebrief, maar ook in de Romeinenbrief staat, dat door de prediking van het Woord van God, wij het ware geloof pas ontvangen, van God. Want wat van de mens is, is tijdelijk, maar wat van God is, is eeuwig. En daarom is mijn geloof onvergankelijk, want ik heb geen geloof van mezelf, dat tijdelijk zou kunnen zijn, maar ik geloof, wat God mij gegeven heeft, Zijn geloof en dit is onvergankelijk. Dat kan men mij ook nooit meer afnemen.

Indien men dit toch maar eens wist! De Schrift zegt het zo duidelijk in Rom. 10:8: *“Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart, namelijk het woord des geloofs, dat wij prediken”.* Het Woord zelf bewerkt het geloof, het Woord des geloofs, dat wij prediken. *“Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden”.* (vers 9).

En in Ef. 1:13 staat: *“In Hem zijt ook gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werd, ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte”.*

“In Hem zijt ook gij”, zij zijn in Christus, dat wil zeggen, zij zijn echte kinderen Gods. Hun adres is in God en in Christus. Ik woon wel in de Colignystraat, maar ik woon ook in God, in Christus en dat is mijn vaste adres, want de Colignystraat is maar een tijdelijk adres. En als Hij komt, ben ik in Hem en verhuis met Hem. Waar is uw adres? *“In Hem zijt ook gij”*. Wanneer? *“In Hem zijt ook gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werd”.*

Het Woord gaf eerst geloof en toen werden zij gelovig. En verder staat: *“ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte”*. Een Goddelijke opeenvolging, God geeft steeds meer! Hoe wonderbaar begint het met het Woord, dan geeft Hij geloof en door het geloof komt Christus in ons door de Heilige Geest.

Nu gaan wij weer terug naar de Tessalonicenzenbrief. Wonderbaar, zij hebben dit Woord gehoord, zij hebben het geloofd, omdat zij zelf het geloof ontvingen door de aanvaarding van dat Woord en nu woont Christus in hen. Ef. 3:17. *“opdat Christus door het geloof in uw harten woning make. Geworteld en gegrond in de liefde”*.

Maar nu is er nog meer: ze hebben niet alleen het Woord geloofd, maar zij zijn er ook gehoorzaam aan geworden en dat is de volgende stap. Door deze geloofsgehoorzaamheid komt de volheid van Christus in hen, dat is God zelf, die door de Heilige Geest bezit van hen neemt. Eerst brengt dus de Heilige Geest Christus in ons hart en als wij gehoorzaam zijn, dan komt die volheid van Christus woning in ons maken, dan worden wij vervuld, gedoopt met de Heilige Geest.

Daarom kon Paulus ook zeggen in 1 Thess. 1:4: *“Immers, dat gij, door God geliefde broeders, verkoren zijt, weten wij”*. Hoe kon Paulus dat nu weten? Ja, dat is heerlijk! Die Gemeente zegt het niet van zichzelf, dat zij uitverkoren is, maar anderen zeiden het, en Paulus, die apostel was, wist dat zij uitverkoren waren.

Waarom wist hij dat? Het staat er achter. *“Dat gij, door God geliefde broeders, verkoren zijt, weten wij, omdat onze evangelieprediking niet slechts in woorden tot u gekomen is, maar ook in kracht en in de Heilige Geest en in grote volheid”*.

Daarom waren zij uitverkoren, dat wist Paulus. Indien wij zonder enige kritiek, zonder enig voorbehoud ons onderwerpen aan het Woord van God en daar geen bespiegelingen over gaan houden, maar eenvoudig dat Woord ter harte nemen en daaraan gaan gehoorzamen, dan gaat God met grote kracht en met grote volheid des Geestes werken.

En al heeft men nog zoveel geestesgaven, maar men is niet gehoorzaam door te staan op het waarachtige Bijbelse Evangelie, dan is dat een verkeerde geest, op grond van Gods Woord. Want Gods Geest werkt alleen daar, waar het Woord ter harte wordt genomen en anders niet. Dat is het fundament, de Christus der Schriften en dat vinden wij zo heerlijk in deze Gemeente.

Ik ga nu met u naar het eerste van het vierde drielal. In vers 9 lezen wij: *“Want zelf verhalen zij van ons, hoe wij bij u ontvangen zijn en hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt”*. Wat houdt dat in?

Misschien denkt u, dat deze Tessalonicenzen echte afgodendienaars waren, maar in Handeling 17 lezen wij, wie die Gemeente was. Het waren allereerst Joden en ook Grieken, die reeds de waarachtige God vereerden. En toch zegt Paulus: *“gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt”*.

Wij lezen in Hand. 17:1. *“En hun weg nemende over Amfipolis en Apollonia, kwamen zij te Tessalonica, waar een synagoge der Joden was”*.

En in vers 4 staat: *“En enigen van hen lieten zich overtuigen en sloten zich bij Paulus en Silas aan, en ook een grote menigte Grieken, die God vereerden”*. En toch zegt Paulus, dat ze zich van de afgoden bekeerd hebben. Van welke afgoden moesten deze mensen zich nog bekeren?

Hier moeten wij eens goed over nadenken. Men denkt van Nederland, dat het een Christelijke natie is. Men denkt, als men lid is van een kerk of kring, dat men een Christen is. En men zegt vandaag: *“bekering is niet nodig”*. De zendingen worden tegenwoordig door de meeste kerken uitgezonden, niet meer met de boodschap van bekering tot de Christus der Schriften, maar tot sociaal christendom. Is het niet vreselijk?

Moeten zij zichzelf nog niet bekeren van de afgoden? Wat zijn die afgoden dan? De Bijbel leert ons in het Oude Testament voornamelijk twee soorten afgoden. Het zijn namelijk gegoten en gesneden beelden, in wezen gelijk, maar in vorm verschillend.

De gegoten beelden worden gevormd naar een model, waarvan afgietsels gemaakt kunnen worden in grote getalen. Als men dus een dienaar is van een vorm, dan is dat dus een dienaar van een gegoten afgod. Als men een God en een Christus gaat verkondigen naar een bepaalde vorm, naar een bepaalde leerstelling, dan heeft men een afgod en de mensen, die aan de bepaalde vorm vastzitten, zijn afgodendienaars van gegoten beelden. Is dat duidelijk?

Daar zijn er in Christelijk Nederland heel wat van, die God en Christus vereren naar een bepaalde vorm, waar zij niet buiten mogen gaan. Wij hebben veel van die afgoden in Nederland en niet alleen in de Roomse kerk. In vele kerken heeft men zich gekapseld in een bepaalde leer.

Men zegt: "Zo moet het zijn" en dan heeft men een afgod. Degenen, die blindelings een bepaalde leer navolgen, zijn als kuddedieren. God help ons. Hij is een levende God, die leven geeft. Christendom is geen leer, maar leven, goddelijk leven door de Heilige Geest. Prijst Zijn Naam!

En dan hebben wij nog een andere vorm, gesneden beelden. Zij zijn niet zo alledaags, zij zijn uitgedacht door kunstzinnige mensen, die een bepaald inzicht, een inspiratie hebben gekregen. Zij snijden een beeld naar een God, zoals zij die zien. Dat beeld is een kunstwerk van hemzelf, een scheppingswerk naar zijn eigen inspiratie. Dat zijn gesneden beelden, afgodsbeelden, het zijn openbaringen van mensen.

De levende God zal men alleen kunnen dienen uit openbaring van Hemzelf, uit Zijn Woord en niet naar wat mensen erover denken. Maar zoals God Zichzelf openbaart door Zijn Woord, daar hebben wij voor te buigen. Ik ken geen andere Christus dan de Christus naar de Schriften en die Christus maakt levend. Jezus zegt in Johannes 7:38: "*Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien*". Daar hebben wij geen gesneden beeld!

Wij kunnen een Christus hebben naar onze eigen gedachten, maar dan is het een afgodsbeeld, zoals men een bepaald mens navolgt en daardoor velen misleid worden. De Gemeente van Tessalonica heeft zich bekeerd van de afgoden, dat betekent; zij hebben die afgoden letterlijk de rug toegekeerd. Dat is bekering, de rug toekeren en zich naar de levende God keren om Hem te dienen.

Dat is het tweede punt van het vierde drietal. Er is een groot verschil tussen godsdienstig zijn en God dienen. Zij dienden nu de levende God, maar voor hun bekering waren zij al godsdienstig. Weet u het verschil? Godsdienstig zijn is, men denkt God te behagen door bepaalde dingen voor God te doen.

Als men nu maar belijdenis doet en trouw naar de kerk gaat en de Bijbel leest, dan is men godsdienstig, en denkt God te dienen. Maar daarmee wordt men niet behouden en is men nog verloren.

God wil zich niet laten dienen, maar God wil ons dienen. Het is juist andersom. Afgoden laten zich dienen, maar God dient ons. Doordat u God eerst laat dienen, mag u gaan verkondigen, wat God aan u gedaan heeft en daarmee dient u God. Dat is God dienen!

Ik heb niets te verkondigen en niets te vertellen, dan alleen dat, wat God zelf eerst aan mij gedaan heeft. Dan dien ik daarmee God door anderen te dienen. Velen denken, dat wij God moeten dienen, door Hem veel te moeten vragen en doen, maar dat is juist afgoderij.

Zo willen de afgoden zich laten dienen, omdat zij zelf niets hebben en kunnen. Maar God wil ons dienen. Laat Hem toe in uw hart, in uw innerlijk leven en zeg: "ga Uw gang Heer, doe Uw machtig werk in mij, dan ga ik Uw lof verkondigen over hetgeen Gij aan mijn ziel, aan mijn hart en ook aan mijn lichaam gedaan hebt".

God dient ons eerst en dan gaan wij Zijn grote daden vertellen. Dat is de levende God dienen! Het gevolg daarvan is, dat wij ook Zijn Zoon gaan verwachten uit de hemel en dat is het derde punt van dit drietal.

Nu weten wij ook, dat wij hier vreemdelingen zijn en dat wij hier geen vaderland meer hebben. Wij verwachten het niet meer van de wereld, maar wij verlangen naar Hem, Die ons kocht met Zijn bloed.

Wie Christus in zijn hart draagt en door het geloof Hem laat werken, verlangt ook naar Jezus' komst. Dat kan niet anders, Wie dat niet verlangt, heeft geen waarachtig geloof.

Als de liefde Gods mijn hart vervult, dan verlang ik ook naar Hem en dan zeg ik: "Heer, kom haastiglijk! Ik dank U Heer, dat Gij mij hier nog gebruiken wilt, maar ik verlang naar Uw komst. Ik verlang Heer, om geheel voor U te zijn, maar dit stoffelijk lichaam is nog zo'n belemmering. Ik verlang bekleed te worden met het opstandingslichaam en ik verlang U te zien, zoals Gij werkelijk zijt om aan U gelijkvormig te worden".

Zou het niet vreselijk onnatuurlijk zijn, als ik iemand liefheb met geheel mijn hart en ziel en dat het mij helemaal onverschillig laat, of die persoon bij mij is of niet? Als hij weg is, zou ik dan niet verlangend naar zijn komst uitzien?

En als wij Jezus liefhebben, verlangen wij dan niet naar Zijn komst? Als iemand dat niet in zijn hart heeft, dan vraag ik mij werkelijk ernstig af; bent u wel wedergeboren? Of hebt u nog één of andere afgod, een eigen gedachte over Christus of richt u zich naar een bepaalde eenzijdige vorm?

Dan zeg ik u van Godswege, dat u zich werkelijk bekeren moet en uw hart en leven overgeven aan dat Woord van God; dan komt Christus in u wonen en zo wordt ook de liefde Gods in uw harten uitgestort door de Heilige Geest, Die ons gegeven is en die de hoop op Jezus' komst levend maakt. Die hoop doet ons volharden tot het einde.

Die hoop is een stimulans, een voortdurende inspiratie om te verdragen, om te kunnen uithouden in vervolging en miskenning. Want wij zien op naar Hem, Die komt en niemand kan ons dat ontroven. Het is ons een blijde hoop, een bemoedigende hoop en het is tevens een toebereidende hoop.

Wie deze hoop op Hem heeft, zegt in 1 Joh. 3:3: "*En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is*". Want als ik Hem verwacht, dan wil ik ook bereid zijn voor Hem en dan is mijn lamp niet alleen brandende, maar dan zal ik ook zorgen, dat mijn vat, mijn lichaam vol van de Heilige Geest blijft. Want wat doet de Heilige Geest in ons?

Jezus Christus in ons verheerlijken. Want Jezus zegt in Johannes 16:14: "*Hij zal Mij verheerlijken*". En waar wij Hem liefhebben en Hem willen verheerlijken, worden wij vol van de Heilige Geest.

Dat is de boodschap en zo is die hoop ook een waakzame hoop, die ons direct doet onderscheiden of verkondigingen vals zijn, want wij hebben het Profetische Woord, dat zeer vast is, en dat schijnt als een licht in deze duistere wereld.

Het is als een lamp, waar wij acht op hebben te slaan, totdat de "Morgenster" opgaat. Wie is die blinkende Morgenster? Is het niet Jezus? Waar moet die Morgenster opgaan? In onze harten, dan zijn wij ook bereid, als Jezus komt om ons op te nemen en te verlossen van de komende toorn (vers 10b).

Ik wil nog even nader ingaan op vers 6: "*gij waren navolgers geworden*". Het woord dat Paulus hiervoor gebruikt, heeft een bijzondere betekenis. Het was een Griekse Gemeente, bestaande uit Griekse Joden. In die dagen werd het schouwspel veel beoefend in het Griekse openbare leven.

Het woord nu, dat Paulus voor navolgers gebruikte, was zeer bekend onder het Griekse volk. Het betekende: iemand, die zich geheel moest inleven in de persoon, die hij moest voorstellen, zodat hij hem geheel kon uitbeelden en de toeschouwers in het de uitgebeelde, de persoon zagen.

Dat woord gebruikt Paulus nu voor die Gemeente. Wij moeten dus zulke navolgers van Jezus zijn, zegt hij, dat de wereld, die in de Bijbel meermalen het schouwspel wordt genoemd, in ons Jezus ziet. Dan alleen kunnen wij Christenen genoemd worden.

Dat betekent, dat wij zo moeten wandelen, zoals Jezus wandelde, dat wij zo spreken moeten, zoals Jezus zou spreken en dat wij alleen daarheen kunnen gaan, waar Jezus ook zou gaan. Zo moeten wij ons ook helemaal inleven in Jezus.

Hoe kunnen wij dat? Nu verstaan wij wel, dat wij niet moeten toneelspelen. Het moet bij ons waarachtig wezen en dat kan maar op één manier. Dat is: door te sterven aan ons eigen ik. Dat is het kruis, het Evangelie van het kruis.

Zo was het met de Gemeente van Tessalonica. Het moet beginnen, dat wij ons leven geven aan Jezus, maar als u denkt, dat dat alles is, dan verstaat u nog niet, wat een navolger is.

Dat is jezelf verloochenen, dat is sterven aan je eigen ik, dat is nee zeggen tegen jezelf. "Heer, Gij zijt nu mijn ik geworden en mijn eigen ik ken ik niet meer". Dan ken ik alleen Jezus.

Dat is het navolgen van Hem; een leven door Hem, die ons leven is. Dan worden wij ook een voorbeeld. Daar gebruikt Paulus het Griekse woord "typos". Dat is ons niet onbekend in het woord "typemachine". Hoe werkt een typemachine? Door het slaan op een toets, slaat de letter door het lintje heen een zuivere afdruk op het papier. Wij moeten zo een afdruk van Jezus zijn, een typos.

Als wij navolgers van Jezus willen worden en het kruis op ons gaan nemen, dan gaat Jezus Zijn afdruk in ons plaatsen en dat doet pijn, dat kost ons vlees, dat kost ons het natuurlijke ik, het kost lijden en verdrukking, maar door die druk, wordt het beeld van Jezus in ons gevormd.

Dan kunnen wij werkelijke voorbeelden zijn, maar dat zal ons tranen kosten. Dank God voor die tranen, die wij met Jezus mogen schreien, want het brengt een heerlijke, wonderbare vrucht voort, een echte vreugde, die blijft, en die ons veranderen doet naar Zijn beeld en zo zullen ook wij voorbeelden zijn voor anderen, zoals deze Gemeente een voorbeeld was voor alle gelovigen.

God helpe ons!

Amen.

